

OBDRŽÍM-LI dopis s ručně nadepsanou obálkou (bez modrého pruhu, logotypu finanční instituce, policie či jiné verbeže) podobá se veškerá činnost spojená s jeho čtením malému obřadu. Přečtu si údaje na razítku, spočinu chvilku pohledem na nalepené známce, nezapomenu se podívat, o kolik zase obyčejný dopis podražil, a ještě než obálku rozříznu — není-li na ní uvedena zpětná adresa — snažím se uhodnout, kdo byl odesilatelem. Písmo napoví. A nejen to.

Klasický, ručně psaný dopis dostávám jen zřídka. Dnes už komunikace na větší vzdálenosti probíhá několika různými způsoby, z nichž obyčejná listovní zásilka je považována za nejméně praktickou. Telefon společně s e-mailem vytlačují dopis, dříve často jediný způsob, jak se s vzdálenou osobou dorozumívat, na okraj zájmu. A přestože je to řešení logické i praktické, přestože šetří čas i peníze, velkou radost mi vlastně nedělá.

Tak jako se z běžného života ruční psaní vytrácí, je zajímavé sledovat proměny rukopisu, jež mívají obdobný charakter i průběh. Málokdo dnes dokáže psát úhledně, čitelně, dát svému dopisu hezkou vnější formu, zdomácnuje psaní všech písmen verzálkami. Ale i tak je mi každý kousek papíru, jehož se dotkl psací nástroj, ona prodloužená ruka autorova, neskonale milejší než chladný, nepěkný strojový výstup z textového editoru nebo e-mail s chybami, k tomu prostý diakritiky, interpunkce i dalších zdánlivých samozřejmostí, jež postupně přestávají být samozřejmé.

Existují případy, kdy chce pisatel kromě prosté informace dát adresátovi, ať už je jím osoba ve společnosti vážená nebo osoba pisateli milá, najevo úctu, popřípadě vyznat cit, ten nejsilnější nevyjímaje. Volí potom své oblíbené plnicí pero, vybírá k němu vhodný ruční papír, píše soustředěně a s rozmyslem, obálku následně opatří vlastní pečeti a vyše důvěryhodného posla, aby zásilku včas a spolehlivě doručil.

Dostal jsem k narozeninám od jedné sympatické a inteligentní dívky se zálibou v krásných knihách (zvláštní to kombinace) darem pečeti vosk v rukodělné krabičce. Nejsem zvyklý na obdarovávání, vážil jsem si té milé pozornosti snad ještě o něco více a počal téměř okamžitě osnovat plán, jak ji prakticky využít. Zapátral jsem mezi rytci jednadvacátého století, abych našel toho, který mi dokáže vyrobit vlastní pečetidlo dle dodaného návrhu, a toto mé hledání se setkalo s úspěchem. Učinil jsem tak další krok za pozvednutí úrovně své písemné komunikace, protože výsledek nakonec předčil i ta největší očekávání...

Až tedy obdržíte list opatřený mým vlastnickým znakem, vězte, že si vás velice vážím. A pokud by na vás toto gesto mělo působit jakkoliv samolibě nebo podivně, říkám na svou obhajobu, že hlas toho, kdo stojí v ústraní a v opozici vůči průměrnosti, musí být vždy silnější než hlasy ostatních; to aby mezi nimi nezaničl.

SAZBA: Arno Pro, 10/13, Adobe Paragraph Composer
WORD SPACING: 80 %, 100 %, 133 %
LETTER SPACING: 0 %, 0 %, 0 %
GLYPH SCALING: 100 %, 100 %, 100 %

OBDRŽÍM-LI dopis s ručně nadepsanou obálkou (bez modrého pruhu, logotypu finanční instituce, policie či jiné verbeže) podobá se veškerá činnost spojená s jeho čtením malému obřadu. Přečtu si údaje na razítku, spočinu chvilku pohledem na nalepené známce, nezapomenu se podívat, o kolik zase obyčejný dopis podražil, a ještě než obálku rozříznu — není-li na ní uvedena zpětná adresa — snažím se uhodnout, kdo byl odesilatelem. Písmo napoví. A nejen to.

Klasický, ručně psaný dopis dostávám jen zřídka. Dnes už komunikace na větší vzdálenosti probíhá několika různými způsoby, z nichž obyčejná listovní zásilka je považována za nejméně praktickou. Telefon společně s e-mailem vytlačují dopis, dříve často jediný způsob, jak se s vzdálenou osobou dorozumívat, na okraj zájmu. A přestože je to řešení logické i praktické, přestože šetří čas i peníze, velkou radost mi vlastně nedělá.

Tak jako se z běžného života ruční psaní vytrácí, je zajímavé sledovat proměny rukopisu, jež mívají obdobný charakter i průběh. Málokdo dnes dokáže psát úhledně, čitelně, dát svému dopisu hezkou vnější formu, zdomácnuje psaní všech písmen verzálkami. Ale i tak je mi každý kousek papíru, jehož se dotkl psací nástroj, ona prodloužená ruka autorova, neskonale milejší než chladný, nepěkný strojový výstup z textového editoru nebo e-mail s chybami, k tomu prostý diakritiky, interpunkce i dalších zdánlivých samozřejmostí, jež postupně přestávají být samozřejmé.

Existují případy, kdy chce pisatel kromě prosté informace dát adresátovi, ať už je jím osoba ve společnosti vážená nebo osoba pisateli milá, najevo úctu, popřípadě vyznat cit, ten nejsilnější nevyjímaje. Volí potom své oblíbené plnicí pero, vybírá k němu vhodný ruční papír, píše soustředěně a s rozmyslem, obálku následně opatří vlastní pečeti a vyše důvěryhodného posla, aby zásilku včas a spolehlivě doručil.

Dostal jsem k narozeninám od jedné sympatické a inteligentní dívky se zálibou v krásných knihách (zvláštní to kombinace) darem pečeti vosk v rukodělné krabičce. Nejsem zvyklý na obdarovávání, vážil jsem si té milé pozornosti snad ještě o něco více a počal téměř okamžitě osnovat plán, jak ji prakticky využít. Zapátral jsem mezi rytci jednadvacátého století, abych našel toho, který mi dokáže vyrobit vlastní pečetidlo dle dodaného návrhu, a toto mé hledání se setkalo s úspěchem. Učinil jsem tak další krok za pozvednutí úrovně své písemné komunikace, protože výsledek nakonec předčil i ta největší očekávání...

Až tedy obdržíte list opatřený mým vlastnickým znakem, vězte, že si vás velice vážím. A pokud by na vás toto gesto mělo působit jakkoliv samolibě nebo podivně, říkám na svou obhajobu, že hlas toho, kdo stojí v ústraní a v opozici vůči průměrnosti, musí být vždy silnější než hlasy ostatních; to aby mezi nimi nezaničl.

SAZBA: Arno Pro, 10/13, Adobe Paragraph Composer
WORD SPACING: 85 %, 100 %, 133 %
LETTER SPACING: -3 %, 0 %, +3 %
GLYPH SCALING: 98 %, 100 %, 103 %

OBDRŽÍM-LI dopis s ručně nadepsanou obálkou (bez modrého pruhu, logotypu finanční instituce, policie či jiné verbeže) podobá se veškerá činnost spojená s jeho čtením malému obřadu. Přechtu si údaje na razítku, spočinku chvilku pohledem na nalepené známce, nezapomenu se podívat, o kolik zase obyčejný dopis podražil, a ještě než obálku rozříznu — není-li na ní uvedena zpětná adresa — snažím se uhodnout, kdo byl odesilatelem. Písmo napoví. A nejen to.

Klasický, ručně psaný dopis dostávám jen zřídka. Dnes už komunikace na větší vzdálenosti probíhá několika různými způsoby, z nichž obyčejná listovní zásilka je považována za nejméně praktickou. Telefon společně s e-mailem vytlačují dopis, dříve často jediný způsob, jak se s vzdálenou osobou dorozumívat, na okraj zájmu. A přestože je to řešení logické i praktické, přestože šetří čas i peníze, velkou radost mi vlastně nedělá.

Tak jako se z běžného života ruční psaní vytrácí, je zajímavé sledovat proměny rukopisu, jež mívají obdobný charakter i průběh. Málokdo dnes dokáže psát úhledně, čitelně, dát svému dopisu hezkou vnější formu, zdomácňuje psaní všech písmen verzálkami. Ale i tak je mi každý kousek papíru, jehož se dotkl psací nástroj, ona prodloužená ruka autorova, neskonale milejší než chladný, nepěkný strojový výstup z textového editoru nebo e-mail s chybami, k tomu prostý diakritiky, interpunkce i dalších zdánlivých samozřejmostí, jež

postupně přestávají být samozřejmé.

Existují případy, kdy chce pisatel kromě prosté informace dát adresátovi, ať už je jím osoba ve společnosti vážená nebo osoba pisateli milá, najevo úctu, popřípadě vyznat cit, ten nejsilnější nevyjímaje. Volí potom své oblíbené plnicí pero, vybírá k němu vhodný ruční papír, píše soustředěně a s rozmyslem, obálku následně opatří vlastní pečeti a vyše důvěryhodného posla, aby zásilku včas a spolehlivě doručil.

Dostal jsem k narozeninám od jedné sympatické a inteligentní dívky se zálibou v krásných knihách (zvláště to kombinace) darem pečetní vosk v rukodělné krabičce. Nejsem zvyklý na obdarovávání, vážil jsem si té milé pozornosti snad ještě o něco více a počal téměř okamžitě osnovat plán, jak ji prakticky využít. Zapátral jsem mezi rytci jednadvacátého století, abych našel toho, který mi dokáže vyrobit vlastní pečetidlo dle dodaného návrhu, a toto mé hledání se setkalo s úspěchem. Učinil jsem tak další krok za pozvednutí úrovně své písemné komunikace, protože výsledek nakonec předčil i ta největší očekávání...

Až tedy obdržíte list opatřený mým vlastnickým znakem, vězte, že si vás velice vážím. A pokud by na vás toto gesto mělo působit jakkoliv samolibě nebo podivně, říkám na svou obhajobu, že hlas toho, kdo stojí v ústraní a v opozici vůči průměrnosti, musí být vždy silnější než hlasy ostatních; to aby mezi nimi nezalikal.

OBDRŽÍM-LI dopis s ručně nadepsanou obálkou (bez modrého pruhu, logotypu finanční instituce, policie či jiné verbeže) podobá se veškerá činnost spojená s jeho čtením malému obřadu. Přechtu si údaje na razítku, spočinku chvilku pohledem na nalepené známce, nezapomenu se podívat, o kolik zase obyčejný dopis podražil, a ještě než obálku rozříznu — není-li na ní uvedena zpětná adresa — snažím se uhodnout, kdo byl odesilatelem. Písmo napoví. A nejen to.

Klasický, ručně psaný dopis dostávám jen zřídka. Dnes už komunikace na větší vzdálenosti probíhá několika různými způsoby, z nichž obyčejná listovní zásilka je považována za nejméně praktickou. Telefon společně s e-mailem vytlačují dopis, dříve často jediný způsob, jak se s vzdálenou osobou dorozumívat, na okraj zájmu. A přestože je to řešení logické i praktické, přestože šetří čas i peníze, velkou radost mi vlastně nedělá.

Tak jako se z běžného života ruční psaní vytrácí, je zajímavé sledovat proměny rukopisu, jež mívají obdobný charakter i průběh. Málokdo dnes dokáže psát úhledně, čitelně, dát svému dopisu hezkou vnější formu, zdomácňuje psaní všech písmen verzálkami. Ale i tak je mi každý kousek papíru, jehož se dotkl psací nástroj, ona prodloužená ruka autorova, neskonale milejší než chladný, nepěkný strojový výstup z textového editoru nebo e-mail s chybami, k tomu prostý diakritiky, interpunkce i dalších zdánlivých samozřej-

mostí, jež postupně přestávají být samozřejmé.

Existují případy, kdy chce pisatel kromě prosté informace dát adresátovi, ať už je jím osoba ve společnosti vážená nebo osoba pisateli milá, najevo úctu, popřípadě vyznat cit, ten nejsilnější nevyjímaje. Volí potom své oblíbené plnicí pero, vybírá k němu vhodný ruční papír, píše soustředěně a s rozmyslem, obálku následně opatří vlastní pečeti a vyše důvěryhodného posla, aby zásilku včas a spolehlivě doručil.

Dostal jsem k narozeninám od jedné sympatické a inteligentní dívky se zálibou v krásných knihách (zvláště to kombinace) darem pečetní vosk v rukodělné krabičce. Nejsem zvyklý na obdarovávání, vážil jsem si té milé pozornosti snad ještě o něco více a počal téměř okamžitě osnovat plán, jak ji prakticky využít. Zapátral jsem mezi rytci jednadvacátého století, abych našel toho, který mi dokáže vyrobit vlastní pečetidlo dle dodaného návrhu, a toto mé hledání se setkalo s úspěchem. Učinil jsem tak další krok za pozvednutí úrovně své písemné komunikace, protože výsledek nakonec předčil i ta největší očekávání...

Až tedy obdržíte list opatřený mým vlastnickým znakem, vězte, že si vás velice vážím. A pokud by na vás toto gesto mělo působit jakkoliv samolibě nebo podivně, říkám na svou obhajobu, že hlas toho, kdo stojí v ústraní a v opozici vůči průměrnosti, musí být vždy silnější než hlasy ostatních; to aby mezi nimi nezalikal.